

ELIZABETH LIM

AKŞAMI ÇÖZ

YILDIZLARIN KANI

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

*Bana cesaret verdiği için anneme,
Hayal gücümü beslediđi için babama
Ve yol boyunca daima benimle birlikte güldüğü için Victoria'ya*

Bir zamanlar bir annem vardı.

Bana avlumuzdaki dut ağaçlarında yetişen ipekböceklerinden yapılan en ince iplikleri ve yumakları eğirmeyi öğretmişti. Binlerce kozayı sabırla kazırdı ve birlikte ahşap makaralara bürüm-cük ipliklerini dolardık. Küçük parmaklarımın çıkırıktaki nasıl hızlı çalıştığını, ipeği ay ışığı huzmeleri gibi nasıl eğirdiğimi görünce babama beni yanına terzi çırağı olarak almasını söyledi.

Babam kabul edince annem, “Babandan her şeyi öğrenmeye bak,” dedi. “O Gangsun’un en iyi terzisidir ve eğer çok çalışırsan bir gün sen de öyle olacaksın.”

“Peki, anne,” dedim itaatkârca.

Belki de bana kızların terzi olamayacağını söylemiş olsa hikâyem çok farklı gelişecekti. Ama öyle olmadı.

Annem, abilerimi —cesur Finlei, düşünceli Sendo ve haşarı Kenton— yetiştirirken babam da bana kesmeyi, dikmeyi ve nakış yapmayı öğretti. Gözlerimi basit çizgilerin ve şekillerin ötesini görecektik, gölgeleri manipüle edip güzelliği yapıyla dengeleyecek şekilde eğitti. Kaba saba pamuklulardan en iyi ipeklilere dek her türden kumaşla çalışmamı, kumaşlar konusunda ustalaşmamı ve tenin üzeri-ne nasıl döküleceklerini hissetmemi sağladı. Birini atlayacak olsam bütün dikişlerimi tekrarlattı ve hatalarım sayesinde tek bir dikişin, insanın üzerine oturan ve oturmayan elbise arasındaki farkı oluşturduğunu öğrendim. Dikkatsiz bir söküğün onarılabileceğini ama geri alınamayacağını.

Babamın verdiği eğitim olmasa asla İmparator’un terzisi olamazdım. Ama bana deneme cesaretini veren annemin inancıydı.

Akşamları, dükkânımız kapandıktan sonra yara içindeki parmaklarıma merhem sürerdi. “Baban seni çok çalıştırıyor,” derdi.

“Önemli değil, anne. Dikiş dikmeyi seviyorum.”

Göz göze gelebilmek için çenemi kaldırdı. Her ne gördüyse, iç çekti. “Sen gerçekten de babanın kızıydın. Pekâlâ ama şunu unutma: Terzilik bir zanaat olabilir ama aynı zamanda da bir sanattır. Pencerenin kenarına otur, ışığı hisset ve bulutlarla kuşları izle.” Duraksadı, omzumun üzerinden bütün gün kestiğim şablonlara baktı. “Ayrıca eğlenmeyi de unutma, Maia. Kendin için de bir şey yapmalısın.”

“Ama ben hiçbir şey istemiyorum.”

Annem başını düşünceli bir edayla yana eğdi. Aile sunağımızdaki yanıp bitmiş tüsüleri değiştirirken Amana’nın mihrapta duran üç heykelinden birini eline aldı. Sade oymalardı, yüzler ve elbiseler güneşten solmuştu. “Neden Ana Tanrıça için üç elbise yapmıyorsun?”

Gözlerim kocaman açıldı. “Anne, yapamam. Onların...”

“...dünyadaki en güzel elbiseler olması gerek,” diye tamamladı annem cümlemi. Saçlarımı karıştırdı ve alnımı öptü. “Ben sana yardım ederim. Birlikte düşleriz.”

Anneme sarıldım, yüzümü göğsüne gömdüm ve ona öyle sıkı sardım ki boğazından bir santurun yumuşak tınılarını andıran bir kakhaha koptu.

Onun gülüşünü bir kez daha duymak için neler vermezdim. An-nemi bir kez daha görmek – yüzüne dokunmak ve parmaklarımı kalın örgüsünün içinden geçirirken o simsiyah saçlarının sırtından aşağı doğru dalgalandığını hissetmek için. Ne kadar denersem deneyeyim, onun saçları kadar yumuşacık bir ipek dokuyamadığımı hatırlıyordum. Yanaklarındaki ve kollarındaki çillerin yıldızlar olduğunu düşündüğümü de hatırlıyordum. Keton’la ben onun kucağına otururduk, ben çillerini saymaya çalışırdım, Keton da onları süpürüp atmaya.

Bize anlattığı o hikâyeler! Gangsun’dan ayrılıp deniz kenarında yaşamanın hayalini kuran annemdi. Büyürken dinlediği hikâyeleri

bize aktardı – korkusuz denizciler, su ejderhaları ve dilekleri gerçekleştiren altın balık. Sendo’nun büyük bir zevkle ruhuna nakşettiği hikâyeler.

Annem perilere ve hayaletlere, iblislere ve tanrılara inanırdı. Bana gelip geçen yolcular için tılsımlar dikmeyi, atalarımızın ruhuna yakmak için kâğıttan kıyafetler kesmeyi, kötü ruhlardan korunmak için muskalar yazmayı öğretti. En çok da kadere inanırdı.

“Keton, babam gibi bir terzi olmanın benim kaderim olmadığını söylüyor,” demiştim bir öğleden sonra anneme çıkarak. Abimin sözleri canımı yaktığından ağlıyordum. “Kızların sadece dikişçi olabileceğini ve eğer çok çalışırsam hiç arkadaşım olmayacağını ve hiçbir oğlanın beni istemeyeceğini söylüyor...”

“Sen abine kulak asma,” dedi annem. “O sende nasıl bir yetenek olduğunu anlamıyor, Maia. Henüz anlamıyor.” Elbisesinin yeniyle gözyaşlarımı sildi. “Önemli olan şu, *sen* bir terzi olmak istiyor musun?”

“Evet,” dedim kısık sesle. “Her şeyden çok. Ama yalnız olmak da istemiyorum.”

“Olmayacaksın,” diye söz verdi. “Senin kaderin bu değil. Terziler, kadere çoğu kişiden daha yakındır. Neden, biliyor musun?”

Bir cevap için beynimi patlattım. “Babam diyor ki, işini yaparken diktği iplikler o şeye can veriyormuş.”

“Ondan daha fazlası,” diye yanıtladı annem. “Terzilik, tanrıların bile saygı duyduğu bir zanaattır. Onda büyü bir şeyler vardır. En basit ipliğin bile büyük bir gücü vardır.”

“Güç mü?”

“Ben sana hiç kader ipliğinden bahsettim mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Herkesin, bir başkasına bağlı bir ipliği vardır – yanında olacak ve seni mutlu edecek birine. Benimki babana bağlıydı.”

El ve ayak bileklerime baktım. “Ben bir şey göremiyorum.”

“Onu *göremezsın*.” Annem usulca kıkırdadı. “Yalnızca tanrılar görebilir. İplik uzun olabilir, dağları ve nehirleri aşabilir ve ucunu

bulmak yıllar sürebilir. Ama doğru kişiyle karşılaştığında anlayacaksınız.”

“Ya biri ipi keserse?” dedim endişeyle.

“Hiçbir şey onu bozamaz çünkü kader, en güçlü sözdür. Ne olursa olsun birbirinize bağlı olacaksınız.”

“Benim sana, babama ve Finlei’ye bağlı olduğum gibi mi? Sendo’ya?” Keton’a kızgındım, o yüzden en küçük abimle birbirimize bağlı olup olmamamız umurunda değildi.

“Benzer ama farklı.” Annem burnuma dokundu ve şefkatle sıvazladı. “Günün birinde anlayacaksın.”

O gece kırmızı bir ip makarasını aldım ve ayak bileğime bağlamak için bir parça kestim. Abilerimin görüp benimle dalga geçmesini istemediğimden gevşek ucunu da pantolonumun paçasının içine sıkıştırdım. Ama bacağımdaki o gizli gıdıklanma hissiyle yürürken, birlikte olmaya yazgılı olduğum insanı gördüğümde bir şey hisseder miyim diye merak ettim. Acaba ip hafifçe çekiştirir miydi? Uzaayıp diğer yarısına bağlanır mıydı?

Aylarca ayak bileğimde o iple gezdim. O yavaş yavaş yıprandı ama benim kadere inancım yıpranmadı.

Ta ki kader annemi benden alıncaya kadar.

Tıpkı dükkân-evimizin hemen dışındaki selvi ağacına olduğu gibi ağır ağır geldi ve aylar sürdü. Cılız dallarından her gün yapraklar döküldü – başlarda sadece birkaç taneydi ama sonbahar yaklaştıkça gitgide arttı. Sonra bir gün uyandım ve tüm dalların çıplak olduğunu gördüm. Artık selvi ağacımız yoktu. En azından ilkbahara kadar.

Anneminse bir ilkbaharı yoktu.

Onun sonbaharı ara sıra vuran öksürüklerle başladı, her seferinde bir tebessümle örtüyordu onları. Finlei’nin çok sevdiği domuz etli mantılara lahana eklemeyi unuttu, uykudan önce Sendo’yla bana anlattığı hikâyelerdeki kahramanların adını unuttu. Hatta kart oyununda Keton’un kazanmasına izin verdi ve ona pazardaki ayak işleri için çok fazla para verdi.

Bu işaretler üzerinde çok düşünmedim. Annem iyi hissetmese bize söylerdi.

Derken bir kış sabahı, ben tam da Amana heykellerimizi o üç elbiseyle –güneşin, ayın ve yıldızların elbiseleriyle– süslemeyi bitirmişken annem mutfakta bayıldı.

Onu sarstım. Hâlâ çok küçüktüm ve kucağıma dayamak için kaldırdığım başı çok ağırdı.

“Baba!” diye haykırdım. “Baba! Uyanmıyor!”

O sabah her şey değişti. Atalarım ölümünden sonraki hayatlarında huzur dilemek yerine annemi korumaları için dua ettim. Amana’ya, boyadığım ve giydirdiğim üç heykele, annemin yaşamasına izin versin diye dua ettim. Abilerimin ve benim büyüdüğümü görmesine izin versin ve onu çok seven babamı yalnız bırakmasın diye.

Ne zaman gözlerimi kapayıp geleceği gözümde canlandırırsam, ailemi bir bütün olarak görüyordum. Annemi babamın yanında gülerken ve yemeklerinin o hoş kokuları arasında bize takılırken görüyordum. Abilerimi çevremde görüyordum – Finlei dik oturmamı hatırlatıyor, Sendo bana fazladan mandalina veriyor ve Keton örgülerimi çekiştiriyordu.

Nasıl da yanılmışım.

Annem, sekizinci yaş gününden bir hafta önce öldü. Doğum günümü ailem için beyaz yas kıyafetleri dikerek geçirdim, sonraki yüz gün boyunca da o kıyafetleri giydik. O sene kış daha soğuktu.

Ayak bileğimdeki kırmızı ipi kestim. Babamın annemsiz nasıl da yıkık görüldüğünü görünce, birine bağlı olmak ve aynı acıyı çekmek istemedim.

Yıllar geçtikçe tanrılara olan inancım da soldu ve büyüye inanmayı bıraktım. Hayallerimin üzerine kepenk indirdim ve kendimi ailemizi bir arada tutmaya, babam, abilerim ve kendim için güçlü durmaya adadım.

Ne zaman küçücük bir mutluluk kalbimin çatlaklarından sızıp da onu yeniden tamamlamaya cüret edecek olsa kader yeniden devreye girerek bana yazgımdan kaçamayacağımı hatırlattı. Kader

kalbimi almış ve yavaş yavaş parçalamıştı: Finlei öldüğünde, sonra Sendo öldüğünde ve Keton bacağında kırıklar, gözlerinde hayaletlerle geri döndüğünde.

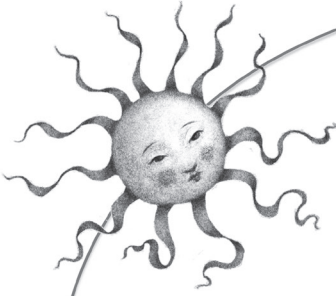
Eski Maia olsa, o parçaları alır ve hepsini titizlikle dikerek bir araya getirirdi. Ama artık o eski Maia değildim.

Bugünden sonra her şey farklı olacaktı. Bugünden sonra, kader beni ele geçirdiğinde onunla yüzleşecek ve kendi kaderimi tayin edecektim.

Bugünden sonra, kalbim olmayacaktı.

BİRİNCİ KISIM

GÜNEŞİN KAHKAHASI

BİRİNCİ BÖLÜM

Güz Sarayı, binlerce kırmızı fenerle aydınlatılmıştı. Fenerlerin asıldığı ipler o kadar inceydi ki ışıklar çatıdan çatıya uçuşan uçurtmalar gibi görünüyordu. Bütün gece onların rüzgârda dans edişini ve alacakaranlığı parlak bir ışıltıya boyamalarını seyredebilirdim ama aklım başka yerdeydi. Zira kırpışıp duran ışık denizinin altı, Muazzam Ahenk Meydanı imparatorluk düğünü için hazırlanmıştı.

İmparator Khanujin'in Leydi Sarnai'yle evliliğini kutlamak için etrafın büründüğü tüm bu kırmızıları görmek beni memnun etmeliydi. Onların birleşmesinin A'landi'ye nihayet bahşedeceği barış için çok çalışmış, çok fazla şey feda etmiştim.

Ama ben artık o eski Maia değildim.

Güz Sarayı'nın parlak kırmızı kapıları gümbürdedi ve düğün alayını görmek için bir hizmetçi kalabalığını ittirerek kendime yer açtım. Alayın en başında Leydi Sarnai'nin babası olacaktı: Shansen. Ülkemi içeriden yaralayan, savaşı uğruna iki abimi kaybettiğim ve koca koca adamların yalnızca adının geçmesiyle bile ürperdiği adamı görmek istiyordum.

Altın kaplama zırhı, gösterişli zümrüt yeşili kıyafetlerinin altın- da ejderha pulları gibi parlayan Shansen haşmetli, beyaz bir atın üzerindeydi. Sakalının ve kaşlarının uçları kırışmıştı. Hayal ettiğim kadar korkutucu görünmüyordu – ta ki gözlerini görene kadar; siyah inciler gibi parıldıyorlardı. Kızıninkiler kadar ateşliydi ama daha zalimdi.

Hemen arkasında gözde savaşçısı Lord Xina, onun ardında da Shansen'in hepsi babalarının koyu renk, huzursuz edici gözlerini almış olan üç oğlu ve kol yenlerinde, Shansen'in amblemi olan kaplan işli yamalar bulunan bir askeri alay vardı.

"Shansen, Ahenk Salonu'nun basamaklarını inecek," diye durdurdu Başbakan Yun yüksek sesle. "Orada kızı Sarnai Opa'i'a Makang, İmparator'umuzun eşi olarak hazır bekleyecek."

"Yarın," diye devam etti Başbakan Yun, "Hediye Alayı, İmparator'un sarayında gerçekleşecek. Üçüncü gün, Leydi Sarnai resmî olarak Göklerin Oğlu İmparator Khanujin'in yanında İmparatoriçe olarak yer alacak. Tanrıların gözünde evliliklerini kutlamak için son bir ziyafet tertip edilecek."

Düğün müziği yükselerek Shansen ve adamlarının basamakları çıkarken oluşturdıkları gürültüyle birleşti. Fişekler gök gürültüsü kadar yüksek sesle gumbürderken düğün davullarının her darbesi öyle bir gümlüyordu ki ayağımın altında yer sarsılıyordu. Sekiz adam, işlemeli ipeklerle örtülmüş ve üzerine turkuaz ve altın rengi ejderhalar çizili sırlı çinilerle zırhlandırılmış altın bir vagon taşıyarak salon boyunca ilerledi.

Shansen salonun girişindeki yerini alınca İmparator Khanujin tahtırevanından dışarı çıktı. Müzik kesildi ve hepimiz yerlere kadar eğildik.

"Yüz Diyarın Hükümdarı," diye şakıdık, "Kralların Kağanı, Göklerin Oğlu, Amana'nın gözdesi, A'landi'mizin Görkemli Hükümdarı. On bin yıl yaşayınız."

"Hoş geldiniz, Lord Makangis," diye selamladı İmparator Khanujin adamı. "Sizi Güz Sarayı'nda ağırlamak bir şeref."

Sarayın arkasından havai fişekler patladı ve yıldızların da ötesine uzandı.

Herkes görüntüye hayranlıkla bakarak, "Ah!" diye soludu.

Kısacık bir an ben de hayret ettim. Daha önce hiç havai fişek görmemiştim. Sendo bir keresinde bana anlatmaya çalışmıştı ama o da hiç görmemişti.

“Gökyüzünde açan nilüferler gibi, ateşten ve ışıktan yapılmışlar,” demişti.

“O kadar yükseğe nasıl çıkıyorlar?”

“Birileri onları ateşliyor.” Kuşkuyla bakarak kaşlarını çatıttığımda omuzlarını silkmişti. *“Bana surat yapma, Maia. Her şeyi de bilemem ya. Belki de büyüdür.”*

“Nasıl açıklayacağımı bilmediğin her şey için bunu söylüyorsun.”

“Ne olmuş öyle yapıyorsam?”

Gülmüştüm. *“Ben büyüye inanmıyorum.”*

Ama şimdi havai fişekler gökyüzünde parlarken, simsiyah geceye sarı ve kırmızı renklerini sıçratırken büyüünün hiç de böyle görünmediğini biliyordum. Büyü gökyüzünden dökülen yıldızların kanıydı, iplikten ve umuttan mucizeler dokumaya hevesli büyülü makasımın söylediği şarkıydı. Gökyüzüne uçuşan renkli tozlar değil.

Etrafımdakiler sevinçle haykırırken sekiz genç adam başka bir altın tahtirevanı İmparator’un yanına doğru taşıdı. Her yanına asılı fenerler titizlikle resmedilmiş bir zümrüdünkayı aydınlatıyordu.

İmparator’un ejderhasıyla uyumlu bir zümrüdünka. Ülkeye yeni bir yaşam üfleyecek, onun savaşın küllerinden yeniden doğmasına yardım edecekti.

Görevliler tahtirevanı indirdi ama Leydi Sarnai dışarı çıkmadı. Öyle yüksek sesle ağlıyordu ki meydanın en arkasından bile onu duyabiliyordum. Bazı köylerde gelinin düğünden önce ağlaması bir gelenektir, onu yetiştiren anne babasına onlardan ayrıldığı için üzüldüğünü gösteren bir saygı işaretiydi.

Ama hiç de Shansen’in kızına göre değildi.

Bir asker tahtirevanın perdelerini araladı ve Leydi Sarnai, İmparator’un ve babasının yanına gitmek üzere ileri doğru yalpaladı. Nakışlı, yakut rengi ipekten bir örtü yüzünü gizliyordu ve narin ay ışığında kızıl elbisesinin kuyruğu peşinden geliyordu. Onun için yaptığım elbiselerden biri gibi parlamıyordu: güneşin kahkahasından dokunmuş, ayın gözyaşlarıyla işlenmiş ve yıldızların kanıyla boyanmış elbiseler. Khanujin’in Shansen’e gösteriş yapmak için ge-

linin Amana'nın elbiselerinden birini giymesinde ısrarcı olmaması tuhaftı.

Genç kadın gergin sessizliği delip geçen tiz bir sesle ağlamaya devam ederken kaşlarımı çattım.

Önce babasının karşısında başını eğdi, ardından İmparator'un karşısında dizlerinin üzerine çöktü.

İmparator Khanujin ağır ağır, törensel bir edayla örtüsünü kaldırmaya başladı. Davullar tekrar çalmaya başladı, sesleri gitgide yükseldi ve hızlandılar. En sonunda öyle sağır edici bir hâl aldı ki kulaklarım uğuldadı ve dünya dönmeye başladı.

Sonra –tam da davullar en şiddetli noktaya ulaştığında– biri bir çığlık attı.

Gözlerim birden açıldı. Shansen, Khanujin'i kenara iterek kızının boğazına atıldı. Ahenk Salonu'nun seksen sekiz basamağının en tepesinde çığlıklar atıp tekmeler savuran kadını tuttu ve örtüsünü yırtıp attı.

Gelin, Leydi Sarnai değildi.